

AUREL MARINCIUC – EXPONENT AL INTELECTUALITĂȚII BASARABENE

Valerian Dorogan, prof. univ. dr. hab.
Zinaida Stratan, director BTȘ
Natalia Zavtur, dir. adj. BTȘ
Georgeta Ghenghea, dir. adj. BTȘ,
Universitatea Tehnică a Moldovei, Chișinău

Abstract: Aurel Marinciuc, PhD., an engineer, professor of the Technical University of Moldova (TUM) is perfectly the one who represents the Bessarabian intellectuals. Being a scholar origin, he always highlights the education, science, literature and art. Mr. Marinciuc is passionate people history and emphasizes valuable names and facts, opting for education of young generation into patriotic spirit.

Aurel Marinciuc, dr. inginer, profesor universitar al Universității Tehnice din Moldova (UTM), este una din eminențele personalității ale timpului de azi, care a îmbrățișat o activitate vastă și diversă, plasând-o în serviciul social. A traversat mai multe epoci istorice, ce i-au marcat puternic viața: perioada interbelică, regimul sovietic, independența Republicii Moldova. Și-a păstrat integritatea - om de o înaltă

Președintele Republicii Moldova îi înmânează
Ordinul de Onoare

cultură, persoană inteligentă, profesionist excelent, patriot al neamului.

S-a născut la 10 august, anul 1932, în satul Criscăuți, județul Soroca. Își trage sorgintea dintr-o familie de intelectuali, ambii părinți fiind pedagogi consacrați. Tatăl, Elisei, și-a făcut studiile la Școala Normală de învățători din Soroca; mama, Sevastița, a absolvit Liceul „Domnița Ruxanda” din același oraș. Casa părinților a adăpostit mulți ani ședințele Asociației Învățătorilor din Județ, la care participau profesori din orașul Soroca

și din satele: Rudi, Sudorca, Visoca, Bădiceni ș.a. La întruniri domnea o atmosferă de o respectabilă cărturărie, susținută de o bibliotecă, câteva titluri de ziare curente, un aparat de radio. Asociația promova activ colecțiile de carte „Cunoștințe folositoare”, „Biblioteca pentru toți” (ș.a.), editate la București.

Familia dlui A. Marinciuc s-a impus și ca model de buni gospodari. Bunelul de pe mamă, I. Cernotinschi, avea o livadă roditoare cu multe soiuri de pomi fructiferi și un teren arabil de proporție. Părinții și-au ridicat la Criscăuți o casă durabilă (talpă de piatră cioplită, acoperiș din tablă zincată); în curte aveau plantați peste 100 pomi și 80 tufe de vie, soiurile „Șesla”, „Coarna Neagră”, „Neoburger”. Vița de vie, adusă din

Germania, adaptată la condițiile locale, a fost preluată și cultivată de mulți colegi de-ai tatălui său.

A avut un frate, Mihail, care a devenit doctor în științe, fiind cunoscut în Republica Moldova ca autor de manuale de fizică pentru clasele de liceu.

A traversat un drum serpentin al studiilor primare și medii. Clasele I-IV le-a făcut la Școala Primară din Criscăuți (1938-1943); studiile medii le-a urmat la Liceul Tehnic din Soroca (1943-1944), școlile din: Bădiceni (1944-1946), Visoca (1946-1947), Climăuți (1947-1948). În anul 1950 a absolvit Școala nr.1 din Soroca cu medalie de aur. În articolul publicistic „Școlile mele”, amintindu-și de acea perioadă, va scrie: „Cred că sunt un recordman la numărul de școli în care am învățat” [1].

În anii de școală a deprins dragostea pentru lectură. Găsea posibilități de a citi peste tot. La Bădiceni, o colegă, Pașa Pădure, l-a orientat către un slujitor de biserică, Profir Spinei, care deținea un adevărat tezaur literar – cărțile învățătorilor Frunze și Vrânceanu, refugiați în România. În satul Visoca a dat de o mare admiratoare a literaturii, Tatiana Irușca, care adunase acasă sute de cărți, pe care le împrumuta doritorilor. În satul Climăuți făcea schimb de lectură cu o cititoare înflăcărată - Vera Rusu. La școala din Soroca citea cărțile artistice în limba română „cu bucată”, deoarece acestea erau într-un singur exemplar și pentru a fi citite simultan de mai multe persoane erau dezmembrate în părți. Despre lectura de atunci va spune: „Cărțile erau un mijloc de menținere a culturii românești”.

În perioada traiului pe meleaguri de baștină a avut ocazia să cunoască mai mulți reprezentanți ai comunității polonezilor din Soroca. Este vorba de soțul sorei tatălui - Stah Stancovschi, emigrant, la fel de Maria Rudcinska, profesoară de limbă germană. Cu familia Rudcinska a întreținut mult timp relații, a stat și în gazdă la ea. Această familie dispunea de o bibliotecă bogată cu cărți în diferite limbi europene, de asemenea de un pian. Aici se dădeau concerte, la care venea multă „lume bună” din oraș. În anul 1949 Maria Rudcinska a fost deportată în Siberia.

În total, în cele 6 școli în care și-a făcut studiile, a avut circa 40 învățători, printre care îndeosebi de neuitat fiind Grigore Nasote și Ion Cernei din Climăuți. A avut aproape 300 de colegi de clasă, cu mulți întreținând relații până în ziua de azi.

În anul 1950 a devenit student la Universitatea de Stat din Chișinău (recent, Universitatea de Stat din Moldova) la Facultatea de Fizică și Matematică. Mai târziu, deja ca profesor cu o bogată experiență, își va aminti într-un dialog cu studenții anului I ai UTM despre viața sa de student. Va spune că nu a lipsit niciodată de la ore, ședea în prima bancă, a deprins să conspecteze rapid, temele pentru acasă și le făcea imediat după lecții, uneori chiar în timpul repaosului dintre ore, viziunea toate filmele și spectacolele din oraș, a citit „o groază” de cărți [2]. Deci, a fost un student exemplar, fapt important pentru aprecierea în integritate a personalității domniei sale.

La facultate și-a întâlnit viitoarea soție, Alexandra, care după absolvire a devenit profesoară de matematică, demonstrând pe parcurs performanțe considerabile în muncă. Printre rudele Alexandrei a cunoscut oameni de o speță înaltă, influența pozitivă a cărora a resimțit-o sensibil. Este vorba de: academicianul Constantin Sibirschi, Victor Lunchevici (frate cu renumitul dirijor Serghei Lunchevici), Igor Bolboceanu (fost director al Filarmonicii din Republica Moldova). A absolvit

facultatea în anul 1955, parcurgând specializarea la Catedra de Fizică Teoretică, la prof. Iurie Perlin. Tot aici, în anii 1955-1958, și-a urmat studiile la aspirantură.

Ascensiunea în materie de cunoștințe, pătrunderea în esența profesiei pedagogului, l-au determinat să-și facă cariera profesională în domeniul învățământului și muncii de cercetare științifică. A activat ca lector la Institutul Pedagogic din Tiraspol (1955-1956), asistent la Universitatea de Stat din Chișinău (1958-1959), colaborator științific al AȘ a Moldovei (1959-1964). A lucrat ca lector, prin cumul, la filialele din Chișinău ale Institutului Tehnologic în Industria Alimentară și a Institutului de Economie „V. Plehanov” din Moscova (1960-1964). În anul 1964 a susținut cu succes teza de doctor în științe fizico-matematice.

Din anul 1964 este angajat la Institutul Politehnic din Chișinău (actualmente Universitatea Tehnică a Moldovei (UTM)), nou fondat. A contribuit la fondarea Catedrei „Mecanica Teoretică”, a fost primul ei șef (1964-1969). Concomitent, în anii 1965-1967, a fost decan al Facultății de Mecanică, în anii 1967-1969 – decan (fondator) al Facultății de Electrofizică. A condus campanii de admitere la Institut, a fost redactorul ziarului instituțional „Inginerul” (1976-1982).

Fiind conferențiar al Catedrei de Mecanică Teoretică a predat disciplina „Mecanica teoretică” la toate facultățile Politehnicii. În diferiți ani a mai predat cursurile „Mecanica cuantică”, „Fizica statistică” la Facultatea de Electrofizică (1966-1988), cursul „Mecanica aplicată” la Facultatea de Radioelectronică (1972-1980), cursul „Electrodinamica tehnică” la aceeași facultate (1998-2004).

Experiența pedagogică și științifică acumulată, neastâmpărul emoțional, curiozitatea l-au motivat să activeze și peste hotarele țării. În anii 1988-1991 a lucrat ca profesor la Universitatea din Konakry (Republica Guineea) unde a susținut cursurile (în limba franceză): *mecanica cuantică, fizica statistică, mecanica analitică*. Aici, a deținut și postul de decan (dublură) al Facultății de Științe (1989-1990). Pentru activitate fructuoasă a fost decorat cu Diploma de Onoare a Universității Konakry (singura diplomă pe universitate în acel an).

Practica educativă a cuprins și învățământul școlar. În anii 1992-1993 a predat (angajat prin cumul) fizica la Liceul „Dimitrie Cantemir” din Chișinău, în anii 1995-2004 – la Liceul Real al Universității de Stat din Moldova.

Interesele științifice ale dr. A. Marinciuc sunt legate de problematica corpului solid. În colaborare cu dr., prof. Iurie Perlin a studiat proprietățile optice ale cristalelor cu impurități, apoi în colaborare cu acad. Vsevolod Moscalenco a cercetat termodinamica rețelei cristaline în aproximație anharmonică. A publicat 30 lucrări științifice și 10 lucrări metodice. A prezentat comunicări la diverse forumuri științifice și științifico-metodice din marele orașe: Moscova, Leningrad (Sankt-Peterburg), Tbilisi, Bacu, Lvov, Vinița, Riga, Alma-Ata etc. În anii 1956-1988 a fost membru al Comisiei științifico-metodice de mecanică teoretică a Ministerului Învățământului Superior al URSS [3].

Concomitent cu munca profesională, a desfășurat o vastă activitate civică prin care s-a impus ca personalitate umană, un aprins luptător pentru dreptate, un adevărat iubitor de patrie. Încă în anii de studenție la Universitatea de Stat a sesizat faptul că la facultățile de științe reale era înmatriculat un număr prea mic de studenți moldoveni.

De exemplu, în grupa de matematică din 25 persoane doar 4 erau moldoveni, fizică – din 50 studenți erau 15 moldoveni, la chimie – din 50 studenți erau 11 moldoveni. O situație asemănătoare domina și la alte instituții de învățământ. Primii „*au spart gheața*” (expresie – A. Marinciuc) în această privință profesorii de la Institutul de Medicină (astăzi, Universitatea de Stat de Medicină și Farmaceutică „*N. Testemițanu*”), în frunte cu Nicolae Testemițanu, Nicolae Cireș și alți câțiva profesori. Desigur, ei au riscat cu cariera, fiindcă în acea perioadă apărarea ideilor naționale se identifica cu atentarea la „*politica statului și a partidului*”. Dar situația cu înmatricularea studenților și angajarea profesorilor moldoveni s-a îmbunătățit, deși puțin semnificativ.

Participând în anii 1957-1964 la campaniile de admitere la Institutul de Medicină, A. Marinciuc a luat cunoștință de experiența menționată mai sus, a fost sensibil emoționat și și-a exprimat public luarea de poziție. Astfel, în anul 1959 a scris articolul „*Jar despre universitate și cadrele naționale*”, subliniind că una din barierele serioase în promovarea cadrelor naționale este predarea disciplinelor la școala superioară în limba rusă. Cunoscând slab această limbă mulți tineri moldoveni se deziceau apriori de a face studii la nivel superior - lucru clar, însușirea cunoștințelor într-o limbă puțin știută este limitată. Un citat, invocat de autor, aparținând dlor S. Cibotaru și V. Beșleagă a accentuat profunzimea problemei: „*...asimilarea terminologiei unei științe nu e o chestiune de memorizare mecanică, ci una psihologică complicată, care cere ani de muncă sârguincioasă*” [4].

Ulterior, ca angajat al Politehnicii, participând la procesul de conducere, a contribuit la sporirea numărului de studenți și profesori moldoveni. Adevărat, promovarea intereselor naționale nu a fost trecută cu vederea de către oficialitățile Republicii. În anii 1969-1972 la Politehnică s-a declanșat o prigoană a cadrelor naționale, din motiv că erau persoane cu proveniență „*îndoielnică*” (fii de preoți, descendenți ai persoanelor supuse represiunii) sau învinuite direct de naționalism. Rectoratul a fost obligat să alunge de la institut cca 50 de persoane, mulți demisionând „*binevol*”, nemaiașteptând verdictul „*de sus*” [5]. A. Marinciuc a fost câțiva ani maltratată moral, deoarece a recrutat în unitate condusă pe mulți din cei ce au căzut în „*dezgrație*”.

Activitatea civică a lui A. Marinciuc a luat proporții în perioada de „*perestroică*”, domnia sa aderând la mișcarea de renaștere națională. După declararea independenței a participat la conducerea Partidului Forțelor Democratice (1993-1999). Poziția național-patriotică și-a exprimat-o îndeosebi prin intermediul materialelor publicistice, care constituie peste 100 la număr.

Multe dedicații a oferit Universității Tehnice, instituție în care activează mai bine de cinci decenii. A contribuit la conservarea memoriei universitare prin publicarea a două monografii instituționale: „*Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2004)*” [6] și „*Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2014)*” [7], precum și a albumului „*Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2009)*” [8]. Aceste publicații conțin informație faptică, imagini, fotografiile referitoare la: fondarea Universității, etapele de dezvoltare, rectori, prorectori, decani, cadre didactice, absolvenți, facultăți, departamente etc. A. Marinciuc este coordonator de ediție și autor de texte.

A scris cordial despre managerii și pedagogii UTM: S. Rădăușan (rector), Vladimir Antoseac (rector), Ion Bostan (rector), Ion Valuță (prorector), Eugen Livovschi (decan, șef catedră), Tudor Vascan (conf.), Ion Cobușcean (șef departament studii), Valentin Guțu (conf.) ș.a.

În ziarul UTM „*Mesager universitar*”, la rubrica „*File din istorie*”, a publicat cupaje de texte și fotografii dedicate unor facultăți aparte, conducerii UTM la nivelul rectorilor, femeilor - șefe de catedră. A scris despre îmbunătățirea calității procesului de studiu, despre viața studentească.

A. Marinciuc manifestă o pasiune deosebită pentru istorie. Și-a propus să scoată din anonimat personalități, să evoce experiențe demne de neuitat, să pună în evidență valorile culturii naționale. Pe prim plan stă istoria Patriei mici – Soroca. Secvențele istorice reflectate în presă vizează activitatea: Asociației Învățătorilor din Județul Soroca și revistei ei „*Solidaritatea*”, elitei intelectuale a județului, școlilor, liceelor din perioada interbelică (directori, absolvenți, renumita fanfară a Liceului Teoretic „*A. D. Xenopol*”, renumitul cor din satul Criscăuți), polonezilor din Soroca și lucruri triste: mobilizările din anul 1944, represuniile. Multe din aceste materiale sunt scrise în baza amintirilor autorului sau a datelor furnizate de alte persoane, dar cel mai adesea sunt rezultatele investigațiilor pe marginea fotografiilor colecționate de domnia sa, uneori publicate în ziarele de largă circulație în speranța identificării persoanelor și a evenimentelor de către cititori.

O figură istorică care are atribuție la Soroca, viața și opera căreia a fost cercetată și promovată detaliat de A. Marinciuc este Eufrosinia Kersnovskaia. A motivat interesul pentru această personalitate prin următoarele: 1) este o „*personalitate excepțională*” și a creat „*o operă monumentală*”; 2) a trăit în Basarabia, or. Soroca și a scos problema Basarabiei pe arena europeană „*într-un mod original*”; 3) a suportat și a scris despre calvarul deportărilor, durere pe care o poartă mii de familii basarabene [9].

Începând cu anul 1994 publică zeci de articole despre E. Kersnovskaia, inclusiv în enciclopedia Femei din Moldova (2000), Calendar Național (BNRM, 2007), culegerea „*Cucuteni 5000 REDIVIVUS (2011)*” [9]. Este impresionat de strămoșii acestei femei, pe linia tatălui – intelectuali consacrați, pe linia mamei – reprezentanți ai celei mai înalte pături din societatea vechii Basarabii. A descoperit în E. Kersnovskaia o personalitate multidimensională – autodidact, atingând un nivel înalt de cultură, în activitatea practică - „*simultan proprietar, agronom, econom și mai ales, muncitor*”, energică, luptătoare, rezistentă la obstacolele vieții, un bun scriitor, care a știut să aștearnă pe hârtie emoțiile tulburătoare re trăite în închisoarea GULAG, ca modalitate de protest și condamnare a regimului totalitar.

O contribuție istorică substanțială a publicistului A. Marinciuc este editarea memoriilor prințului-gubernator al Basarabiei S. D. Urusov, acesta fiind cunoscut și ca activist politic al Imperiului Rus de la sfârșitul secolului XIX - începutul secolului XX. A. Marinciuc este responsabil de ediție, aparținându-i selecția ilustrațiilor și comentariile la ele, anexa și postfața [10].

În publicațiile lui A. Marinciuc pot fi descoperite pasaje interesante din istoria Chișinăului: despre centrul Chișinăului în sec. XIX-XX, cartierul mitropolitan,

restaurantele și cafenelele din anii 1900-1904 și soarta patronilor lor, despre cataclismele naturale ce au afectat orașul. Un material impresionant este dedicat primarilor din Chișinău, fiind nominalizați mai mulți primari, dar evidențiați acei, care au avut o soartă tragică: P. V. Sinadino, T. Cojocaru, G. Pântea, D. Bogos, V. Cristi, N. Vizitei, M. Godoba [11].

Problematica scrierilor istorice ale dlui A. Marinciuc este cu adevărat cuprinzătoare. În afară de cele menționate, ea mai incumbă informații captivante despre: renumiții medici din Basarabia din sec. XIX - înc. sec. XX, evreii la GULAG, profesorii evrei, soarta comuniștilor cu obârșie aristocrată, miniștrii învățământului în Basarabia începând cu a. 1911, S. Lazo și familia sa etc.

N-a fost dată uitării și istoria apropiată zilei de azi. A scris despre: restructurare, congresul I al intelectualității din RM (1993), politica bisericii din RM, Partidul Forțelor Democratice, Academia de Științe a RM (la 60 de ani) etc.

Preocuparea pentru problemele actuale, de pe pozițiile savantului, într-o formă sintetică, a fost reflectată în articolul „*Probleme globale ale omenirii*”, domnia sa identificând 50 de probleme, oferind unele soluții, punctând importanța științei și tehnicii privind dezvoltarea viitoare a omenirii [12].

Pe plan istoric, dar și contemporan, A. Marinciuc a scris despre un număr mare de oameni – funcționari, activiști civici, cetățeni de rând, români sau de alt neam, care prin credință și muncă conștiincioasă au susținut poporul basarabean, au apărat demnitatea națională. În afară de cei nominalizați anterior a oferit dedicații personalităților: *Andrei Parhomovici* (1836-1919), profesor de teologie, poet; *Leon Casso* (1839-1904), jurist, publicist, om politic, ministru al învățământului din Rusia țaristă, înrudit cu familia *Krupenschi* din Basarabia; *Eugen Grebennicov* (1932-2014), matematician, fizician, astronom; *Vsevolod Moscalenco*, academician; *Sveatoslav Moscalenco*, academician; *Iurie Colesnic*, scriitor, istoric literar, editor, politician; *Grigorie Eremei*, diplomat, deputat în Parlamentul RM (1998); *Mihai Hazin*, scriitor, traducător; *Gheorghii Gamov*, fizician cunoscut cu rădăcini basarabene; *Paul Vataman*, cunoscut istoric; *Octavian Vataman*, coleg de școală a dlui A. Marinciuc; *Vitalie Vataman*, coleg de școală; *Grigorie Hâncu*, dascăl din Criscăuți; preotul *Dumitru Coșciug* și feciorii săi (s. Trifăuți); *Mihai Leancă*, scriitor (tematica depotărilor); *Anton Kersnovski*, fratele E. Kersnovskaia; *Ana Bejan*, pedagog, fondator și director al Liceului Teoretic „C. Stere” din Soroca; *Adelaida Mateescu*, profesoară la Universitatea Politehnica din București, om de știință, născută la Otaci, Județul Soroca; *Alexandru Voițehovschi*, sorocean; *Elena Secară*, soroceancă; *Eugen Mațenco*, chirurg, directorul Școlii de Medicină din Soroca; *Alexandru Pavlovschi*, sorocean.

Opera memorială a dlui A. Marinciuc este vastă și merită să fie explorată în continuare, astfel încât vor fi descoperite și multe alte nume și fapte impunătoare (*Biblioteca Tehnico-științifică a UTM a elaborat biobibliografia dr. A. Marinciuc, care se află în proces de editare, ceea ce va facilita cercetarea și cunoașterea creației sale în integritate*). A. Marinciuc mai este cunoscut și ca un mare bibliofil. Am menționat deja, dragostea pentru carte i se trage din copilărie. Mai târziu a început crearea bibliotecii personale, pe care a îmbogățit-o treptat cu literatură clasică,

publicații științifice, enciclopedii, ediții de artă. Domnia sa pledează pentru ca cărțile să fie un bun al tuturor, de aceea susține bibliotecile publice în organizarea lecturii. Pe la sfârșitul anilor '90 scrie un articol în care îi condamnă pe „*pirații intelectuali*”, cei ce îndrăznesc să-și asume cărțile și revistele din biblioteci, lipsindu-i de acestea pe ceilalți cititori. Desfășoară o largă activitate de donare a cărților din biblioteca proprie bibliotecilor din or. Soroca, din satele - Criscăuți, Bădiceni, Visoca, Climăuți, bibliotecii Liceului „*Gh. Asachi*” din Chișinău. De asemenea a donat opera completă a lui Voltaire în 46 volume (în limba franceză), un set - Bibliotecii Universității de Stat din Moldova și altul - Bibliotecii Județene Iași. Bibliotecii Naționale a Republicii Moldova a dăruit două lucrări de carte veche: *Herodot „Histories”* (limba franceză), editată la Paris în anul 1646 și *A. de La Motray „Voyages”*, editată la Haga în anul 1725. Multe cărți a donat BTȘ UTM, iar câțiva ani la rând a răspândit la filialele bibliotecii de la facultăți revista „*Magazin istoric*”.

Activitatea neobosită în muncă, dăruirea de sine și, tot ceea ce face și cine este, au fost apreciate de semenii săi. Însuși protagonistul va spune modest: „*Dacă am avut niște merite, au fost observate de colegii și prietenii mei*”. Astfel, Iurie Colesnic l-a calificat drept „*un intelectual basarabean de viță veche*”, menționând ajutorul dezinteresat acordat editurii Muzeum, participarea altruistă la redactarea Calendarului Național, subliniindu-i „*slăbiciunea*” de a nu-și face „*titlu de glorie*” [13]. Academicianul Ion Bostan l-a caracterizat ca o personalitate cu calități deosebite, accentuând contribuția valoroasă a Domniei sale la dezvoltarea UTM, educarea tinerilor, exprimând încrederea că discipolii îl vor reprezenta în viitor, „*în cel mai onorific*” mod, ca specialiști, ca oameni de o cultură aleasă [14]. Alexei Rău l-a numit „*celebrul bibliofil chișinăuian*” [15].

Au mai scris despre A. Marinciuc: Sergiu Gavrilă, Constantin Nesterenco, Casian Anatolie, Paraschivu Petru, Cașu Igor, redacția ziarului „*Mesager universitar*”, evocând diverse laturi ale legendarei sale activități.

Actualmente, dr. inginer, prof. univ. Aurel Marinciuc continuă să colaboreze la catedra „*Mecanica Teoretică*” a UTM, cercetează cu amănuntul faptele istorice și imperativele timpului, având totală încredere că adevărul istoric servește cu zel acțiunea prezentă și viitoare a compatrioților săi. Trezește admirația tuturor pentru vasta energie pe care o posedă, agerimea minții, aristocratismul manierelor, umorul fin și optimismul nemărginit.

Bibliografie

1. ***Marinciuc A. Școlile mele.*** În: Făclia. 2011, 12 noiembrie.
2. ***Marinciuc A. Cuvinte și sfaturi sincere.*** În: Mesager universitar. 2007, nr. 8, p. 5.
3. ***Matvei V. Marinciuc A. 1932.*** În: Calendar Național. Chișinău: BNRM, 2007, pp. 238-240. ISBN 978-9975-9954-4-3. ISSN 1857-1549.
4. ***Marinciuc A. Iar despre universitate și cadrele naționale.*** În: Cultura Moldovei. 1959, 5 februarie.

5. *Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2004)*. Col. red.: I. Bostan et al., coord. și aut. de texte: conf. A. Marinciuc. Chișinău: Museum, 2004, p. 17. ISBN 9975-906-96-6.
6. *Ibidem*
7. *Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2014)*. Col. red.: Ion BOSTAN, Petru Todos; coord. și aut. de texte A. Marinciuc, S. Balan. Chișinău, 2014. ISBN 978-9975-129-07-7.
8. *Universitatea Tehnică a Moldovei (1964-2009)* [album]. Echipa de lucru: A. Marinciuc et al. Chișinău: UTM, 2009.
9. **Marinciuc A.** *Fenomenul Eufrosinia Kersnovskaia*. În: CUCUCTENI 5000 REDIVIVUS: al VI^{lea} simpozion Cucuteni 500 Redivivus - Științe exacte și mai puțin exacte: Iași, Bacău, 2011. Complexul Muzeal Național Moldova Iași, coord.: L. Stratulat et al. Iași: Palatul Culturii, 2011, p. 257. ISBN 978-606-92832-5-7.
10. **Urusov S. D.** *Zapiski gubernatora*. Chișinău: „Litera AVN”, 2011. ISBN 978-9975-74-068-5.
11. **Marinciuc A.** *Peripețiile primarilor din Chișinău*. În: Literatura și arta. 2007, nr. 39, p. 2.
12. **Marinciuc A.** *Probleme globale ale omenirii*. În: Mesager universitar. 2004, aprilie.
13. **Colesnic Iu.** *Profesorul profesorilor noștri*. In: Ziarul de gardă. 2012, 9 august, p. 14.
14. **Bostan I.** *Aurel Marinciuc – 80*. În: Mesager universitar. 2012, octombrie.
15. **Rogac R.** *Salonul Internațional de Carte: tradiție și stimulare creativă: (Interviu cu dl Alexe Rău – poet, filozof al culturii, director general al Bibliotecii Naționale)*. In: BiblioPolis. 2007, nr. 23(3), p. 93.